

MAGYAR MUSA.

Költ. Bétsben 31. Májusban. 1788.

Piram' Ifjú, és Thisbe Szüznek ritka hűségből történt példás Halálok: Ovidiusból fordítódott.

Egy nagy erős Város az előtt *Babilon* vala *Záros*
 Mély *Piramot* nevelé *Thisbe* szerelme felé.

Ott *Piram* a' jelesebb Ifiak közt-is vala leg-szebb,

Thisbe pediglen az ép, Szüzek előtt, vala szép.

Házok-is egy végen vala: *Szemiramis* maga régen.

Mondják, hogy rakatott Vára körül falat ott

Öfzve barátkoztak, hogy szömszédságba lakoztak.

A' vala kezdet, az ok: hogy szeretének azok.

A' szeretet jobban nevededve ki-tetfze nagyobbán

Nöött, nem aludt az el, és várta csak öfzve keles

Ellent értettek, de kevésre Szülei mehetek:

Mint igazán szeretők, éltenek életet ök.

Szivek-is egyé lett, mivel egy szerelemmel-is éledt.

Mélyyet akartak elől, zárni magokba belől

Hát hevesebb tüzzel melegült *Piram*, a' deli Szüzzel

Bé-hata szivekig az, úgy vala Lelkek igaz.

' panasz itt nem szünt, az Atyák akarattya fokát
tünt

Gondos ezekben: de még ellenek e' nem elég
Mert mikor így éltek; valahol magok öfzve beféltek
Hogy még Stráfa se kel fel, ha szökédenek-el.
Mellyre midőn adják magokat szaporán oda hagyják
Városokat; 's ki-felé menjenek éjjel elé
Hogy ne hibáznának, bizonyos helyet-is ki-szabá-
nak,

Ninus firja-kövén üljönek egy fa-tövén.
Arra szederj-fának hó-szinbe gyümölsi valának,
'S egy hidegen fakadott kút, vizet innok adott.
Végre fel-is tézik, hogy az ejre midőn el-enyészik
A' Nap; ugyan szaporán mennyenek arra korán.
Éjjel azért *Thisbé* hogy senki se járt vala ki 's bé,
El-siet a' szabatott helyre, hogy ő mulat ott.
Ajtajokat szépen, ki-nyitottott, Szüléit-is éppen
Nem veri-fel; 's bé-takart képpel el-érni akart.
A' Temetőre ki-ért, 's az elébb nevezett fa alá tért
Bátran ült az alatt, a' mihellyen ki szaladt.
Hát hogy ül a' szüz Leány, egy Ökröt evett nagy
Oroszlány,

Véres ajakkal elé, futva szalad le felé
Mélly a' hideg kúthoz sietett, közel a' gyalog út-
hoz

Mászfőz-is az, ha lakott jól; oda jární szokott
Thisbe, hogy e' tájban tele *Höld* süte, látta ho-
mályban,

'S edgy Barlangba szaladt, ott közel egy hegy
alatt

Fátyola, mig futna szaporán, 's az üregbe bé-jutni
Hátáról el-esett: ah veszedelmes eset! —

A' Fene-vad mingyárt meg-elége, 's futva körül járt,

Hogy fok ital be-telé, vissza szaladt ki-felé.

Hogy futa, hát *Thisbé* feje-fátyola ott hever, és bé-falta, hamar, 's hogy akadt rá, darabokra szakadt.

Jönn az igen késő *Piram*'-is ki-felé, fiet; és ő

Mint az igen halovány olly leve, színe sovány,
Mert nagy Oroszlánynak nyomait lele, 's *Thisbe*
Leánynak

Fátyola-is bé vagon vérbe keverve nagyon.

Két Szeretőt, így szólt, ez az ejj meg-öl: 'ah de csak ő vólt

Erdemes élni, nagy ok, én e' Halálba vagyok.
Néki mikor szóltam, ki-jövésre, veszély oka vóltam:

Hogy tsupa veszedelem közt ide jönne vélem

Kedvesem, én Téged meg-ölélek, azért leve véged;

Hogy Te-veled szaporán nem fieték-ki korán.

Oh! ide jöjj valahány Fene-vad, 's igen izmos Oroszlány

Laksz e' hegyen! darabold testemet, egybe rabold
Mint Fene-vad vélem tselekedj, fogad ontsa-ki bélem

Ah! de csak a' lel okot halni, ki félni szokott

Fátyoli *Thisbének* darabokba hogy ott heverének,

Fel-fzedi: 's a' fához ment, a' hol áltak ahoz

Könyveket a' látott, darabokra zokogva botsátott

Tsókjai közt azokat sorba fíratva fokat.

E' ruha, mond, vérem végye: 's érte ma végemet érem,

S' bélibe kardott ütött, mélyet övére kötött.

Azt ki-kapá mingyárt, mivel'élete végire nem járt,

Véribé lett bé-kevert, 's ott hanyat abba hevert.
Mint mikor el-romlik valamelly ón-tsév; igen omlik.
'S nyilt lyukain jő-ki, több vize; meszfze-lőki.
Véri-is igy szőke-fent, mikor a' Fa-gyümölcsire
fettsent,

Ez hogy azokhoz az ért: meg-feketültek azért
Tseppjei, a' fának gyökerébe-is ugy bé-hatának,
Hogy ha gyümöltse vagyon; meg-feketiti nagyon.
Hát az ijedt szüz itt közelit, 's ki *Piramnak* igen
hitt,

Mint parolás keresé őtt, szeme, gondja lesé.
Már akará mingyárt bajait ki-beszélleni, mint járt
'S hogy szabadúlt feje-ki, meg-panaszolja neki.
Hát a' helyet, 's a' fát, feketén leli, rajta pedig
lát

Barna-gyümöltstöt, szint; meg-zavaróda megint
Néze nagyon rája, ha ez e' elébbeni fája,
Kétséges leg-elöl vólt, igen a' fa felől.
Hát maga vérében feküszik *Piram'* ott, ki febében
Mint valamelly kötözött, reizkete kiinnya kőzött.
Elete gyötrődött, 's a' földhöz teste verődött
Viszfza-vonúlt, halovány lett vala, sárga sovány
Háborodott véri, valamint mikor a' vizet éri
Szél; 's lebeg a' tetején: nem vala szive helyén.
Egy kis idő múlván, Szeretője baját ki-tanúlván,
Sirva veré mejjét két keze, tépte fejét.
Kedvese hólt testét meg-ölelve firatta, 's el-estét
Szánta; sebét bé-telé könyve hogy onta belé.
Két szeme végire gyült keferü vize vérivel edgyült,
'S a' fagyosan maradott képire, tsokot adott.
Ah! *Piramom* tölem mi fog-el, ki-szakaszt-el előlem.
A' *Piramom* fel-kelej! bús szavaimra felelj.

Thisbe nevez Téged, ki néked vala fő-nyereséged
Szólj szavaimra te kints, még szemeimre tekints.
Thisbe nevére bé-húlt szemeit ki-nyitá, 's hamar el-
múlt,

Elete; vére, hogy ott látta szegényt ki-fogyott.
Meg-lei szabjáját, de ki-vonva, 's előbbi ruháját
Tégedet a szeretet, mond, 's kezéd ebbe vetett.
Még nekem-is léfzen kezem, ujjom ez egyre ma kéfzen,
Ugy fog a' hiv szerelem vége, ma bánni velem.
Őt is utól érem, mivel érte fog omlani vérem,
Es a' halom fenekén, ő vele szenvedek én.

Még ez előtt tolem vihetett a' halál-el előlem,
Most pedig a' se veszen el, hanem őfzve teszen.
Egyre pedig kérünk titeket, Nemzők mi Vezérünk
Minthogy a' Hiv szeretet, rég kötelébe vetett;
Es-mivel e' bús vég nap-is edgyüve köt szomorú még
Hadjátok; ha megyünk Sirba, hogy egybe legyünk.
Ah! te alattad már feketült-fa, feküdni-fog egy pár,
Most ugyan itt vagyon egy: tárfa-is im oda megy.
Tartsd fel azért e' kin jeleit magadon, 's szomorú fzin
Gyáfsz, valamig nőhetel; fogja gyümölsödét-el.
Két szeretők, 's testek, ki jelentsd, hogy alattad el-estek,
Vette halomba kezek, vérbe feküdtek ezek.

Ekkor azért szivét keresé hol esik; 's hegyes ivét
Rá-veti; mely nem rég, vérbe meleg vala még.
Annak eránnyában egyenest bé-botsáttya magában,
Meg-hala, meg-rövidült élete, hogy neki dült.
Egybe hatott szava fent, de füzléi fülökbe-is el-ment,
A' fának ma nagyon barna gyümöltse vagyon.
Testek-is el-tették, 's azon egy temetőbe temették,
Igy ez a' hiv, szép pár edgyüve költöze már.

N. F.

Ah!

Ah! kedvező Egek pallérvott remeke,
 Edgy gondos anyának szerelmes gyermeke,
 Kire a' természet bölts keze 's Tárháza,
 Minden ajándékot kettősen ruháza.
 Azok a' mosolygó két Rárói szemek,
 A' szép Tündérektől jus szerént jött nemek.
 Óh Ortzak! mellyeknek piros Váraitra
 Rósák nőttek a' szem' vidám játékira.
 Te, hűséges szívnek hibátlan Tólmátstsa,
 A' mord indúlatok lágyító Kovátstsa.
 Ti, szin-mézzel folyó hódoltató szavak,
 Ti, leg-kiszebb pertzek, leg-betsefebb javak.
 Te, áldott Léleknek egész kamarája.
 Szépség' műhelyéből költ élet' órája.
 Mellynek böltsön készült folyó kerekeit,
 Tsak a' Virtus húzza vig pertzentéseit.
 Óh! bár ez az óra olyan jót mutatna,
 Hogy a' többes számról, tsak egyre juthatna —
 — Ezek vonnak engem a' hiv szeretésre,
 A' szüntelen való vig emlegetésre.
 Ugyé te-is Mome nem mondasz vétkesnek?
 Hogy ezekről való gond tettzik édesnek.

Phaedrus I. Könyv. 2. Mese. A. S.

A' békák Királyt kérnek.

Igaz törvényekkel Athenaenek vára,
 Midőn virágjában vólna: utóljára
 A' felettebb való szabadság meg-mará,
 A' zabalát, és a' Vároft fel-zavará.
 Innen meg-edgyezvén egy pártosok allja,

Tyran

Tyran (a.) *Pisistratus* a' Várt el-foglalja.
Midőn ezen a' nép sirva panaszolna,
De nem azért, mintha *Pisistrat* roszsz vólna.
Hanem, hogy a' ki nem próbált, az ollyannak
Minden tereh nehéz, ugy-mint szokatlannak.
Aesopus e' panaszt hallván, mingyárt rólla
A következendő mesében így szólla:
A' tótkban szabadon úszkálván a' békák,
A' mint minden tudja, nem derék portékák.
Jupitertől Királyt kérnek nagy lármával,
Ki a' roszsz erköltsöt feddje hatalmával.
El-nevetvén magát *Jupiter* azomba,
Le-vet egy léztetskét (tám a' Balatomba.)
Melynek tsuppanása hirtelen ezeket
Nagyon meg-rettenté mint félelmefeket.
Midőn az ifzopban sokáig ott vólna
A' kis létz, de mint a' fa edgyet sem szóllna.
A' bátrabbak közül egy ki-dugá fejét,
El-nézvén a' tónak széljel a' tetejét.
És mikor meg-látta vólna a' létz Királyt,
Jertek-ki! a' többi békáknak, így kiált.
Meg-bátodván, mingyárt minden oda úfza,
A' Német béka-is, (b.) ámbár nints bajszfza.

'S

(a.) *Tyrannus*, ez a' szó a' leg-régibb Világban
tsak Uralkodót jelentett, de minthogy a' hata-
lommal sokan viszsza kezdettenek élni, a' Ty-
ranusi jó név kezdette jelenteni a' kegyetlen u-
ralkodókat, 's jelcni máig-is.

(b.) Értetődik a' zöld vagy ketske-béka, melynek
két hátulsó lábát meg-eszik a' Németek, és
tréfás névvel Magyar nadrágnak (*Ungrische*

Ho-

'S fel-nászván a' létre a' fzemtelen Sereg,
 Örvend, és mint eddig semmin sem kesereg.
 A' melly Királyt mihelyt ők bé-motskolának
 Minden undóksággal, mingyárt meg unának.
 'S küldvén *Jupiterhez* más Királyt kérének,
 Mondván halzontalan az, a' kit nyerének.
 Ekkor ada nékik egy nagy vizi kígyót,
 Minthogy nem szenvedték elsőbben-el a' jót.
 A' mely rendre kezdé őket el fogdosni,
 Hijába kívánván előlle bujdosni.
 Gyengék a' fogosnak ellent nem állhatnak,
 Es féltekben tsak egy szót sem mattzanhatnak.
Merkurius (a.) által azért az *Istennek*,
 Hogy rajtok segitsen, titkoson izennek.
 De *Jupiter* a' több Istenek' Istene,
 Kivánságaiknak így felelt ellene:
 Ha nem türhettétek a' jámbort és a' jót,
 Tsak szenvedjétek már a' rossz vizi kígyót.
 Ti-is Városiak ezt türjétek, úgy mond,
 Ne hogy a' gonosz helyt érjen gonoszbabb gond.

Hofen) nevezik. En részemről nem szeretném
 meg-enni a' nadrágot, mert abban, kivált a'
 Németben most, a' Török-világban ha kurtább-
 is a' Magyaránál, igen sok rossz leli helyét.
 (a.) *Merkurius* a' pogány Isteneknek Postája.

